

Sygn. akt: I 1 C 870/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Iwona Tusk-Kasiewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Marta Bona

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2019 r. w Gdyni

sprawy z powództwa P. (...) z siedzibą we W.

przeciwko E. S.

o zapłatę

I. Oddała powództwo;

II. kosztami postępowania, które uznaje za uiszczone, obciąża powoda.

UZASADNIENIE

Powód P. (...) z siedzibą we W. wniósł w dniu 19 stycznia 2018 r. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanej E. S. kwoty 17 927,50 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie od dnia 19 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu powód wskazał, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez stronę pozwaną w dniu 8 grudnia 2008 r. z (...) Bank (...) S.A. (poprzednio (...) Bank S.A.) umowy pożyczki gotówkowej nr (...), z której warunków strona pozwana nie wywiązała się w ustalonym terminie, wobec czego wierzytelność stała się wymagalna i w dniu 14 grudnia 2012 r. (...) Bank (...) S.A. zawarł z P. (...) z siedzibą we W. umowę sprzedaży wierzytelności.

(pozew – k. 3 – 7v)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wskazała, że nie posiada środków finansowych na jednorazowe i całościowe zaspokojenie wierzyciela, z uwagi na inne zadłużenia oraz prowadzoną egzekucję komorniczą. Ponadto pozwana podała, że proponowała dobrowolną spłatę zadłużenia w kwocie 50 zł miesięcznie.

(sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 10)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 grudnia 2008 r. E. S. zawarła z (...) Bank (...) S.A. (poprzednio (...) Bank S.A.) umowę o pożyczkę gotówkową nr (...), na podstawie której pierwotny wierzyciel udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 7 100,00 zł, którą wraz z całkowitym kosztem pożyczki w kwocie 10 456,41 zł zobowiązała się spłacić w 48 miesięcznych ratach w wysokości

284,93 zł począwszy od dnia 8 stycznia 2009 r. Pozwana nie wywiązała się z warunków ww. umowy, a roszczenie pierwotnego wierzyciela stało się wymagalne w dniu 21 czerwca 2010 r.

(niesporne, nadto umowa pożyczki k. 55 – 60, pismo powoda z dn.22.10.2018 r. – k. 53)

W dniu 14 grudnia 2012 r. (...) Bank (...) S.A. zawarł z P. (...) z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem była dochodzona niniejszym pozwem wierzytelność.

(niesporne, nadto umowa przelewu wierzytelności z dn. 14.12.2012 r. – k. 24 – 27)

W dniu 7 lutego 2015 r. pozwana zawarła z powodem ugodę o nr PCA/1/27646 obejmującą spłatę ww. wierzytelności. Ugoda została zawarta na okres od dnia 7 lutego 2015 r. do dnia 7 stycznia 2025 r., a wierzytelność zgodnie z tą umową miała być spłacana przez pozwaną w pierwszej racie w kwocie 80,00 zł, w następnych ratach w kwocie 242,00 zł, a ostatnia rata w kwocie 296,78 zł miała być płatna do 7 lutego 2025 r.

(niesporne, nadto ugoda k. 30 – 35)

W dniu 27 lipca 2017 r. powód wypowiedział ugodę zawartą z pozwaną. Powodem wypowiedzenia wskazanym przez powoda był brak spłaty czterech pełnych rat ugody w terminach w niej określonych.

(niesporne, nadto wypowiedzenie ugody z dn. 27.07.2017 r. – k. 29)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z w/w dokumentów przedłożonych przez stronę powodową w toku postępowania, których prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu, a nadto nie była kwestionowana przez stronę pozwaną, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary.

Powód domagając się zasądzenia od pozwanej kwoty wskazanej w pozwie powoływał się na umowę pożyczki gotówkowej zawartej w dniu 8 grudnia 2008 r., z których wywodził swoje roszczenie objęte pozwem, a które stało się wymagalne w dniu 21 czerwca 2010 r. Podstawę prawną żądania powoda stanowią więc mające zastosowanie do w/w umowy przepisy art. 4 i następne ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2001 r., Nr 100, poz. 1081 ze zm.) oraz art. 509 k.c.

W sprawie bezspornym było, że powód nabył wierzytelność dochodzoną niniejszym pozwem. Swojego roszczenia dochodził na podstawie ugody zawartej ze stroną pozwaną. Powód wskazał, że pozwana po przez zawarcie ugody, uznała roszczenie wynikającej z ww. umowy pożyczki gotówkowej, a w sposób dorozumiany zrzekła się zarzutu przedawnienia. Na podstawie art. 117¹ § 2 k.p.c. Sąd z urzędu zbadał termin przedawnienia roszczenia powoda.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata.

Wobec powyższego Sąd uznał, że do roszczenia powoda jako do roszczenia związanego z prowadzaniem działalności gospodarczej, ma zastosowanie trzyletni termin przedawnienia, o którym mowa w art. 118 k.c.

Wskazać następnie należy, że zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Skoro więc w niniejszej sprawie roszczenie wynikające z umowy pożyczki gotówkowej z dnia 8 grudnia 2008 r. stało się wymagalne w dniu 21 czerwca 2010 r., należało uznać, iż przedawnienie roszczenia z nastąpiło z upływem trzech lat w ostatnim dniu roku kalendarzowego, a więc w dniu 31 grudnia 2013 r. Podkreślić należy, iż wierzytelność, która była przedmiotem zawartej w dniu 7 lutego 2015 r. ugody, była już przedawniona. Ponadto nie można zgodzić się z twierdzeniem powoda, który z faktu zawarcia ugody wywodzi, że w sposób dorozumiany pozwana zrzekła się zarzutu przedawnienia. Sąd, badając treść ugody, ustalił jedynie, że doszło między stronami do porozumienia, co do zasad i terminu spłaty przedmiotowej wierzytelności. Z treści ugody nie wynika,

by oświadczeniem woli stron ugody było zrzeczenie się zarzutu przedawnienia. Ponadto dodatkowe postanowienia umowy, które miałyby obowiązywać konsumenta, w tym wypadku pozwaną po przez zawarcie ugody, powinny być z nim uzgodnione indywidualnie, bo ingerują w jego prawa i obowiązki wynikające z dochodzonego przez powoda roszczenia. Jednocześnie powód nie wykazał, by po przez zawarcie ugody doszło między stronami do porozumienia, co do zrzeczenia się przez pozwaną zarzutu przedawnienia, a ciężar dowodu, że do takiego postanowienia w umowie doszło, spoczywa na tym, kto się na nie powołuje.

Jak wynika natomiast z akt sprawy powód wytoczył powództwo w dniu 19 stycznia 2018 r., tj. po upływie biegu trzyletniego okresu przedawnienia. Na podstawie art. 177 § 2¹ k.p.c. po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

W tym stanie rzeczy uznać należało, że roszczenie powoda zarówno co do należności głównej, jak i co do odsetek, uległo przedawnieniu. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, jak i poglądami doktryny, roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawniają się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (m.in. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 r. w sprawie III CZP 42/04, opubl. Lex nr 141130).

Z uwagi zatem na przedawnienia roszczenia powoda Sąd w pkt I wyroku, na podstawie 118 k.c., oddalił powództwo.

O kosztach procesu w pkt. II wyroku Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. i obciążył nimi powoda, jako stronę przegrywającą niniejsze postępowanie, uznając je za uiszczone w całości.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pozwanej,
3. akt przedłożyć z wpływem lub za 30 dni.